

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 16ης Νοεμβρίου 2006 *

Στην υπόθεση T-120/04,

Peróxidos Orgánicos, SA, με έδρα το San Cugat del Vallés, Βαρκελώνη (Ισπανία),
εκπροσωπούμενη από τους A. Creus Carreras και B. Uriarte Valiente, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους
A. Bouquet και F. Castillo de la Torre,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως 2005/349/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Δεκεμβρίου 2003, σχετικά με διαδικασία κατ' εφαρμογή του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/E-2/37.857 — Οργανικά υπεροξειδία) (ΕΕ 2005, L 110, σ. 44),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, πρόεδρο, J. Azizi και E. Cremona, δικαστές,
γραμματέας: K. Rocheé, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου
συζητήσεως της 24ης Νοεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

- ¹ Το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2988/74 του Συμβουλίου, της 26ης Νοεμβρίου 1974, περί παραγραφής του δικαιώματος διώξεως και εκτελέσεως των αποφάσεων στους τομείς του δικαίου των μεταφορών και του ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 07/001, σ. 1, στο εξής: κανονισμός περί παραγραφής), υπό τον τίτλο «Παραγραφή του δικαιώματος διώξεως», προβλέπει:

«1. Το δικαίωμα της Επιτροπής να επιβάλλει πρόστιμα ή κυρώσεις για παραβάσεις των διατάξεων του δικαίου των μεταφορών ή του ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας υπόκειται σε προθεσμία παραγραφής:

[...]

β) πέντε ετών όσον αφορά τις λοιπές παραβάσεις [πλην αυτών που αναφέρονται στις διατάξεις σχετικά με τις αιτήσεις ή κοινοποιήσεις των επιχειρήσεων ή ενώσεων επιχειρήσεων, προς αναζήτηση πληροφοριών ή προς εκτέλεση επαληθεύσεων].

2. Η παραγραφή αρχίζει από την ημέρα που διαπράχθηκε η παράβαση. Πάντως για τις διαρκείς ή κατ' εξακολούθηση παραβάσεις η παραγραφή αρχίζει μόνο από την ημέρα της παραβάσεως.»

2 Το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού, υπό τον τίτλο «Διακοπή της παραγραφής του δικαιώματος διώξεως», προβλέπει:

«1. Κάθε πράξη της Επιτροπής [...] η οποία αποσκοπεί στη διενέργεια ανακρίσεως ή στη δίωξη της παραβάσεως επιφέρει διακοπή της παραγραφής. Η διακοπή της παραγραφής αρχίζει από την ημερομηνία κοινοποιήσεως της πράξεως σε μία τουλάχιστον επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων που συνεργούν στην παράβαση.

Πράξεις που επιφέρουν διακοπή της παραγραφής είναι ιδίως:

α) οι έγγραφες αιτήσεις για παροχή πληροφοριών της Επιτροπής [...]

[...]

2. Η διακοπή της παραγραφής ισχύει για όλες τις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων οι οποίες έχουν συνεργήσει στην παράβαση.

3. Η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από το τέλος κάθε διακοπής [...]

Ιστορικό της διαφοράς

3 Η απόφαση 2005/349/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Δεκεμβρίου 2003, σχετικά με διαδικασία κατ' εφαρμογή του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/E-2/37.857 — Οργανικά υπεροξειδία) (ΕΕ 2005, L 110, σ. 44) (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση), αφορά σύμπραξη συναφθείσα και τεθείσα σε εφαρμογή στην ευρωπαϊκή αγορά των οργανικών υπεροξειδίων, χημικά προϊόντα που χρησιμοποιούνται στη βιομηχανία πλαστικών και ελαστικών, μέσω, μεταξύ άλλων, του ομίλου ΑΚΖΟ (στο εξής: ΑΚΖΟ) καθώς και των εταιριών Atofina SA, διάδοχο της Atochem (στο εξής: Atochem/Atofina), και Peroxid Chemie GmbH & Co. KG, εταιρία ελεγχόμενη από τη Laporte plc, νυν Degussa UK Holdings Ltd. Η σύμπραξη αυτή τέθηκε σε εφαρμογή στην Ισπανία με τη μορφή μιας υποσυμφωνίας, στην οποία μετείχαν η προσφεύγουσα και, άμεσα ή έμμεσα, οι προαναφερθείσες εταιρίες.

4 Η σύμπραξη άρχισε το 1971 με τη σύναψη γραπτής συμφωνίας, τροποποιηθείσας το 1975, μεταξύ της ΑΚΖΟ, της Luperox GmbH, η οποία, στη συνέχεια, κατέστη Atochem/Atofina, και της Peroxid Chemie (στο εξής: κύρια συμφωνία). Η συμφωνία αυτή αποτελούνταν αρχικά από πολλές υποσυμφωνίες για διάφορα χημικά προϊόντα, όπως τα υψηλά πολυμερή, οι θερμοσκληρυντικές πολυεστερικές ρητίνες και τα σκληρυντικά πρόσθετα. Η σύμπραξη υποδιαιρούνταν επίσης σε περιφερειακές υποσυμφωνίες, μεταξύ των οποίων η αφορώσα την Ισπανία (στο εξής: ισπανική υποσυμφωνία), υπαγόμενη στους ουσιαστικούς κανόνες της κύριας συμφωνίας. Η υποσυμφωνία αυτή είχε, μεταξύ άλλων, σκοπό τη διατήρηση των μεριδίων

αγοράς των συμμετεχουσών επιχειρήσεων και τον συντονισμό των αυξήσεων των τιμών τους. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μια εταιρία παροχής συμβουλών, εγκατεστημένη στην Ελβετία — αρχικώς η Fides Trust AG, κατόπιν η AC Treuhand AG— είχε επιφορτιστεί, μεταξύ άλλων, με τη συλλογή και επεξεργασία των λεπτομερών αριθμητικών στοιχείων των πωλήσεων των συμμετεχουσών επιχειρήσεων, καθώς και με την κοινοποίηση στις επιχειρήσεις αυτές των ούτως επεξεργασθέντων αριθμητικών στοιχείων. Για τη διασφάλιση της ορθής λειτουργίας της κύριας συμφωνίας και των υποσυμφωνιών ελάμβαναν χώρα τακτικές συναντήσεις.

- 5 Η προσφεύγουσα, ισπανική εταιρία που δρα στη χημική βιομηχανία και ελέγχεται από κοινού από τις εταιρίες FMC Foret SA (στο εξής: Foret) και Degussa UK, μετείχε μόνο στην ισπανική υποσυμφωνία. Η περίοδος που ελήφθη υπόψη στην προσβαλλομένη απόφαση για τη συμμετοχή αυτή εκτείνεται από τις 31 Δεκεμβρίου 1975 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1999 (αιτιολογικές σκέψεις 2 και 210 έως 219 και άρθρο 1, στοιχείο ε', της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 6 Η Επιτροπή άρχισε τον έλεγχο της συμπράξεως κατόπιν συναντήσεως που έγινε στις 7 Απριλίου 2000 με εκπροσώπους της AKZO, επειδή οι εκπρόσωποι αυτοί την πληροφόρησαν σχετικά με παράβαση των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού, προκειμένου να τύχουν της απαλλαγής βάσει της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4· στο εξής: ανακοίνωση περί επεικειάς). Στη συνέχεια, η Atochem/Atofina αποφάσισε επίσης να συνεργαστεί με την Επιτροπή προσκομίζοντας συμπληρωματικές πληροφορίες (αιτιολογικές σκέψεις 56 και 57 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 7 Στις 31 Ιανουαρίου και 20 Μαρτίου 2002, η Επιτροπή απηύθυνε αιτήσεις παροχής πληροφοριών βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6 Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), στους κύριους συμμετέχοντες στην παράβαση, μεταξύ των οποίων η Laporte, η AKZO και η Atochem/Atofina (αιτιολογικές σκέψεις 61 και 64 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ωστόσο, η Επιτροπή απηύθυνε τέτοια αίτηση στην προσφεύγουσα μόλις στις 29 Νοεμβρίου 2002 (αιτιολογική σκέψη 72 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 8 Στις 27 Μαρτίου 2003, η Επιτροπή κίνησε την τυπική διαδικασία εξετάσεως και εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων, κοινοποιηθείσα στη συνέχεια στην προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα απέστειλε τις παρατηρήσεις της επί της ανακοινώσεως των αιτιάσεων στις 17 Ιουνίου 2003 και μετέσχε στην ακρόαση που έγινε στις 26 Ιουνίου 2003. Τέλος, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση στις 10 Δεκεμβρίου 2003, κοινοποιηθείσα στην προσφεύγουσα στις 13 Ιανουαρίου 2004, με την οποία της επέβαλε πρόστιμο 0,5 εκατομμυρίων ευρώ (άρθρο 2, στοιχείο στ', της προσβαλλομένης αποφάσεως).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Μαρτίου 2004, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 10 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Σεπτεμβρίου 2004, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι παραιτείται του δικαιώματός της να υποβάλει υπόμνημα απαντήσεως και ζήτησε από το Πρωτοδικείο να λάβει ορισμένα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων. Η καθής κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί του εγγράφου αυτού στις 26 Οκτωβρίου 2004.
- 11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις παρατηρήσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 24ης Νοεμβρίου 2005.

12 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τα άρθρα 1, 2 και 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον τη θίγουν·

- επικουρικώς, να ακυρώσει το πρόστιμο που της επιβλήθηκε·

- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

13 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη όσον αφορά τα άρθρα 1 και 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως·

- επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή·

- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

1. Περί του παραδεκτού των αιτήσεων περί ακυρώσεως των άρθρων 1 και 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 14 Η καθής προβάλλει ένσταση απαραδέκτου των αιτήσεων περί ακυρώσεως των άρθρων 1 και 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η καθής υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι ο μοναδικός λόγος που προέβαλε η προσφεύγουσα αφορά την παραγραφή και όχι τη διαπίστωση της παραβάσεως, τα επιχειρήματα που αναπτύχθηκαν στο πλαίσιο αυτό είναι ανίσχυρα και οι αιτήσεις περί ακυρώσεως των άρθρων 1 και 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι απαράδεκτες. Πράγματι, ακόμα και αν υποθεθεί ότι το δικαίωμα επιβολής προστίμου στην προσφεύγουσα λόγω της παραβάσεως που της προσάπτεται με την προσβαλλομένη απόφαση έχει παραγραφεί, η Επιτροπή φρονεί ότι μπορεί να διαπιστώσει την παράβαση αυτή, την ύπαρξη της οποίας δεν αμφισβητεί προφανώς η προσφεύγουσα ως τέτοια, αλλά το πολύ όσον αφορά τη διάρκειά της, και να της απευθύνει σχετική απόφαση. Συνεπώς, στο μέτρο που η προσφεύγουσα σκοπεί την ακύρωση του άρθρου 1, καθώς και με το άρθρο αυτό διαπιστώνεται παράβαση διαπραχθείσα από την ίδια, καθώς και του άρθρου 4, το οποίο απλώς αναφέρει τους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι αιτήσεις αυτές δεν είναι παραδεκτές.
- 15 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι οι αιτήσεις ακυρώσεως είναι απαράδεκτες παραπέμποντας στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Οκτωβρίου 2005, T-22/02 και T-23/02, Sumitomo Chemical και Sumitika Fine Chemicals κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. II-4065).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 16 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει καταρχάς ότι η προβληθείσα από την καθής ένσταση απαραδέκτου δεν μπορεί, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει, να διακυβεύσει το παραδεκτό των αιτήσεων περί ακυρώσεως των άρθρων 1 και 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατ' ουσίαν, η καθής απλώς ισχυρίζεται ότι οι προβληθέντες από την προσφεύγουσα λόγοι και επιχειρήματα, προς στήριξη της απόψεώς της περί παραγραφής του δικαιώματος της Επιτροπής να κολάσει την παράβαση, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την ακύρωση των εν λόγω άρθρων διότι δεν στρέφονται, στην πραγματικότητα, κατά της διαπιστώσεως της παραβάσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ωστόσο, αφενός, το ζήτημα αυτό δεν αφορά το παραδεκτό, αλλά μάλλον το βάσιμο των λόγων και επιχειρημάτων αυτών και, αφετέρου, η καθής δεν αμφισβητεί το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας να προσβάλει αυτή καθαυτή τη διαπίστωση της παραβάσεως.
- 17 Εξάλλου, ακόμα και αν υποθεθεί ότι τίθεται ζήτημα παραδεκτού, από τα γραπτά υπομνήματα της καθής, όπως επαναλαμβάνονται στη σκέψη 14 ανωτέρω, προκύπτει, τουλάχιστον έμμεσα, ότι η καθής φρονεί ότι η απλή διαπίστωση της παραβάσεως, στην προσβαλλομένη απόφαση, δεν καλύπτεται από την έννοια της «κυρώσεως» κατά την έννοια του άρθρου 1 του κανονισμού παραγραφής και ότι, ακόμη και σε περίπτωση παραγραφής, η καθής δικαιούνταν να απευθύνει στην προσφεύγουσα σχετική απόφαση.
- 18 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι μια απόφαση περί διαπιστώσεως παραβάσεως δεν συνιστά κύρωση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/74 και, ως εκ τούτου, δεν καταλαμβάνεται από την παραγραφή που προβλέπει η εν λόγω διάταξη. Κατά συνέπεια, η παραγραφή του δικαιώματος της Επιτροπής να επιβάλλει πρόστιμα δεν επηρεάζει το σιωπηρώς προβλεπόμενο δικαίωμά της περί διαπιστώσεως της παραβάσεως (προαναφερθείσα στη σκέψη 15 ανωτέρω απόφαση Sumitomo Chemical και Sumika Fine Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψεις 61 και 62). Πάντως, η άσκηση του σιωπηρού αυτού δικαιώματος εκδόσεως αποφάσεως διαπιστώνουσας παράβαση

μετά την πάροδο της προθεσμίας παραγραφής εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι η Επιτροπή αποδεικνύει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος να προβεί στη διαπίστωση αυτή, κατά την έννοια της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 2ας Μαρτίου 1983, 7/82, GVL κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 483, σκέψη 24) (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα στη σκέψη 15 ανωτέρω απόφαση Sumitomo Chemical και Sumika Fine Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψεις 130 έως 132).

- 19 Κατόπιν των προηγούμενων, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η προβληθείσα από την καθής ένσταση απαραδέκτου.
- 20 Πράγματι, αφενός, ακόμα και αν υποθεθεί ότι πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις παραγραφής, από την προαναφερθείσα νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή πρέπει να αποδείξει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος για να μπορεί νομοτύπως να διαπιστώσει τη διαπραχθείσα από την προσφεύγουσα παράβαση. Κατά συνέπεια, αντίθετα προς την άποψη της καθής, στην περίπτωση αυτή, εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να κρίνει τις αιτήσεις ακυρώσεως της προσφεύγουσας προκειμένου να εξακριβώσει αν η Επιτροπή είχε πράγματι το έννομο αυτό συμφέρον στην προσβαλλομένη απόφαση.
- 21 Αφετέρου, όπως δέχεται η ίδια η καθής, ο καθορισμός της διάρκειας της παραβάσεως συνιστά εγγενές και άρρηκτα συνδεδεμένο στοιχείο κάθε διαπιστώσεως παραβάσεως και μία από τις προϋποθέσεις που διέπουν την παραγραφή του δικαιώματος διώξεως μιας συνεχιζόμενης παραβάσεως. Κατά συνέπεια, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει προφανώς η καθής, οι αιτήσεις ακυρώσεως της προσφεύγουσας που στρέφονται κατά των άρθρων 1 και 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως συνδέονται με τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή των κανόνων περί παραγραφής. Πράγματι, η τήρηση εκ μέρους της Επιτροπής των κανόνων αυτών συνεπάγεται ότι καθορίζει ορθώς την περίοδο κατά τη διάρκεια της οποίας η προσφεύγουσα μετέλαχε στην παράβαση.
- 22 Επομένως, η ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί.

2. *Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή των κανόνων περί παραγραφής*

Επιχειρήματα των διαδίκων

Προκαταρκτική παρατήρηση

- 23 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει ένα λόγο ακυρώσεως, αντλούμενο από το γεγονός ότι η Επιτροπή εσφαλμένως της επέβαλε πρόστιμο μολονότι, κατόπιν της παρόδου πλέον των πέντε ετών μεταξύ της προβαλλομένης τελευταίας συμμετοχής της στην ισπανική υποσυμφωνία και των πρώτων μέτρων έρευνας της Επιτροπής, το σχετικό δικαίωμα είχε παραγραφεί δυνάμει του κανονισμού περί παραγραφής. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι εσφαλμένως η Επιτροπή απέρριψε το επιχειρημά της που αντλείται από την παραγραφή, για τον λόγο ότι, αφενός, η προσφεύγουσα γνώριζε την κύρια συμφωνία και, αφετέρου, είναι ασαφής η ακριβής χρονική στιγμή της οριστικής λήξεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία.

Περί της γνώσης της κύριας συμφωνίας από την προσφεύγουσα

- 24 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι η ύπαρξη της κύριας συμφωνίας δεν μπορεί να της καταλογιστεί για να εκτιμηθεί η παραγραφή, διότι η προσφεύγουσα ούτε μετείχε στη συμφωνία αυτή ούτε τη γνώριζε.
- 25 Προς στήριξη του επιχειρηματός της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, πρώτον, ότι η προβαλλομένη απόφαση, αφενός, διακρίνει μεταξύ της κύριας συμφωνίας και των

περιφερειακών υποσυμφωνιών και, αφετέρου, τονίζει τις ιδιαιτερότητες της ισπανικής υποσυμφωνίας, που παρέμεινε χωριστή από την κύρια συμφωνία εξ αρχής μέχρι το τέλος της συμπράξεως, χωρίς να ενσωματωθεί στην κύρια συμφωνία όπως οι άλλες υποσυμφωνίες (αιτιολογικές σκέψεις 47, 80, in fine, 86, 92, 203, 209 έως 267 και 268 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 26 Δεύτερον, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η Επιτροπή δεν προέβαλε σαφώς, παρά μόνον έμμεσα, μέσω εσφαλμένης ερμηνείας της ισπανικής υποσυμφωνίας, ούτε απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι η προσφεύγουσα γνώριζε την κύρια συμφωνία. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία που περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές σκέψεις 217, 236 και 250 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι συγκεχυμένη και αντιφατική. Η προσφεύγουσα συνάγει ότι μόνο λόγω των επαφών με το προσωπικό των εμπλεκομένων στην κύρια συμφωνία εταιριών και λόγω της ενδεχόμενης υπάρξεως πανευρωπαϊκών συμβάσεων —που είχαν συναφθεί από τους συμμετέχοντες στην κύρια συμφωνία με τους μεγαλύτερους πελάτες— η Επιτροπή κατέληξε ότι γνώριζε την ύπαρξη συμπράξεως ευρωπαϊκής κλίμακας.
- 27 Τρίτον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι το γεγονός ότι, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 252 της προσβαλλομένης αποφάσεως, «τα άλλα μέρη της υποσυμφωνίας στην Ισπανία [AKZO, Atochem/Atofina και Peroxid Chemie] έδωσαν την εντύπωση ότι [η προσφεύγουσα] είχε πράγματι πληροφορηθεί για την κύρια συμφωνία» και ότι η προσφεύγουσα «γνώριζε πλήρως για τη συμφωνία, εφόσον τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου της γνώριζαν την κύρια συμφωνία», δεν αποτελεί λυσιτελές αποδεικτικό στοιχείο, κατά μείζονα λόγο διότι οι εν λόγω εταιρίες ζήτησαν να τους χορηγηθεί η προβλεπόμενη από την ανακοίνωση περί επιεικείας απαλλαγή. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η γνώση της κύριας συμφωνίας από τα μέλη του διοικητικού της συμβουλίου που εκπροσωπεί τις δύο εταιρίες που την ελέγχουν από κοινού —Foret και Laporte, που κατόπιν κατέστη η Degussa UK— δεν αποδεικνύει ότι τα μέλη αυτά της προσκόμισαν πληροφορίες για την ευρωπαϊκή σύμπραξη. Καμία από τις δύο αυτές εταιρίες δεν προέβη σε σχετική δήλωση. Επομένως, η προσφεύγουσα συνάγει, κατ' ουσίαν, ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να της καταλογιστεί ότι γνώριζε την κύρια συμφωνία.

- 28 Τέλος, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, μολονότι η Επιτροπή έκρινε πράγματι ότι ήταν η μόνη δυνατή παρουσία της Peroxid Chemie στην Ισπανία, δεν έπρεπε να της επιβληθεί χωριστό πρόστιμο, αλλά μόνον από κοινού με την τελευταία αυτή εταιρία. Αν, αντιθέτως, η προσφεύγουσα δρούσε ανεξάρτητα (αιτιολογική σκέψη 267 της προσβαλλομένης αποφάσεως), η Επιτροπή δεν είχε κανένα λόγο να θεωρήσει ότι γνώριζε ή ότι έπρεπε να γνωρίζει την κύρια συμφωνία.
- 29 Επομένως, η προσφεύγουσα συνάγει ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν πληροί τις απαιτήσεις περί αποδείξεων, όπως προβλέπονται, μεταξύ άλλων, από την «απόφαση Χαρτόνι». Πράγματι, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η προσφεύγουσα «γνώριζε ή έπρεπε να γνωρίζει» κατά τη νομολογία αυτή (βλ. αιτιολογική σκέψη 320 και υποσημείωση 231 της προσβαλλομένης αποφάσεως, που παραπέμπει στις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-295/94, Buchmann κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-813, σκέψη 121· T-310/94, Gruber + Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1043, σκέψη 140, και της 20ής Μαρτίου 2002, T-9/99, HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1487, σκέψη 231).
- 30 Κατ' ουσίαν, η καθής ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα, ως κύριος επιχειρηματίας της ισπανικής αγοράς που μετείχε στον κεντρικό μηχανισμό ανταλλαγής δεδομένων μέσω της ελβετικής εταιρίας παροχής συμβουλών, η οποία ελέγχεται από τις μητρικές εταιρίες που ενέχονται στην ευρωπαϊκή σύμπραξη, γνώριζε ή έπρεπε να γνωρίζει την κύρια συμφωνία. Περαιτέρω, σύμφωνα με τα άλλα μέρη της κύριας συμφωνίας, η ισπανική υποσυμφωνία αποτελούσε μέρος της συμφωνίας αυτής και η προσφεύγουσα συνέβαλε, συμμετέχοντας στην εν λόγω υποσυμφωνία και στη θέση σε εφαρμογή των πανευρωπαϊκών συμβάσεων με τους μεγάλους πελάτες, στους κοινούς σκοπούς που επιδίωκε το σύνολο των συμμετεχόντων στην κύρια συμφωνία.

Περί της λήξεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία

- 31 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της Επιτροπής ότι η συμμετοχή της στην ισπανική υποσυμφωνία έληξε μόλις το 1999 —από κοινού με την κύρια

συμφωνία— είναι ανακριβής. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι απέδειξε επαρκώς κατά νόμο, με τις παρατηρήσεις της επί της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, ότι η συμμετοχή της στις συναντήσεις της ισπανικής υποσυμφωνίας διακόπηκε από τις 14 Ιανουαρίου 1997, ημερομηνία της τελευταίας συναντήσεως όπου διαπιστώθηκε η συμμετοχή του Κ., ο οποίος την αντιπροσώπευε στο πλαίσιο της υποσυμφωνίας αυτής. Ο Κ. δεν εργαζόταν πλέον για την προσφεύγουσα από τις 14 Φεβρουαρίου 1997. Εξάλλου, τα πραγματικά στοιχεία που συνέλεξε η Επιτροπή όσον αφορά την ισπανική υποσυμφωνία δεν κάνουν πράγματι καμία μνεία οποιασδήποτε συνάντησης μετά τον Ιανουάριο του 1997, στην οποία μπορεί να μετείχε η προσφεύγουσα.

32 Τα μόνα αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά την παράβαση στην Ισπανία έγκεινται κατ' ουσίαν σε μάλλον γενικές και αόριστες δηλώσεις της ΑΚΖΟ (αιτιολογικές σκέψεις 211, 213, 216 έως 219 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η Επιτροπή εσφαλμένως έκρινε, παρά το γεγονός ότι δεν υπήρχαν αποδεικτικά στοιχεία θεμελιώνοντα την άποψή της, ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας δεν έληξε το 1997.

33 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή εσφαλμένως συνήγαγε από τους ισχυρισμούς της ΑΚΖΟ και της Atochem/Atofina ότι η ισπανική υποσυμφωνία διήρκεσε μέχρι το 1999, ότι είναι παράλογο να εξακολούθησαν αυτή την υποσυμφωνία οι δύο πρωταγωνιστές της ισπανικής αγοράς, αν η προσφεύγουσα, το μερίδιο της οποίας στην αγορά της Ισπανίας ήταν σημαντικό, είχε αποσυρθεί από την αρχή του 1997. Ομοίως, είναι εσφαλμένο το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι είναι ελάχιστα πιθανό η ΑΚΖΟ και η Atochem/Atofina να υπολόγισαν τις διαφορές μεταξύ των θεωρητικών και των πραγματικών μεριδίων αγοράς μέχρι το τρίτο τρίμηνο του 1999 αν η προσφεύγουσα είχε εγκαταλείψει νωρίτερα την υποσυμφωνία (αιτιολογική σκέψη 258 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η ύπαρξη της ισπανικής υποσυμφωνίας μετά το 1997 δεν μπορεί να έχει ως εξήγηση μόνον τη συνεχιζόμενη συμμετοχή της. Αντιθέτως, η απόσυρσή της από την εν λόγω υποσυμφωνία προσδίδει μεγαλύτερη συνοχή στις συζητήσεις σχετικά με την ισπανική αγορά και τις συζητήσεις σχετικά με το ευρωπαϊκό επίπεδο και με τους ίδιους συμμετέχοντες. Εξάλλου, το μόνο πρόσωπο που πραγματοποιούσε επαφές στο πλαίσιο της υποσυμφωνίας, δηλαδή ο Κ., έφυγε από την

υπηρεσία της τον Φεβρουάριο του 1997, πράγμα το οποίο εξηγεί ότι οι λοιποί συμμετέχοντες στην ισπανική υποσυμφωνία δεν πληροφορήθηκαν για την ανάκλησή του. Τέλος, δεν υπάρχει κανένα αποδεικτικό στοιχείο ότι η AKZO πληροφόρησε την προσφεύγουσα για την πρόθεσή της να θέσει τέρμα είτε στην κύρια συμφωνία είτε στην ισπανική υποσυμφωνία, ενώ η AKZO είχε πληροφορήσει άλλους συμμετέχοντες.

- 34 Δεύτερον, η Επιτροπή εσφαλμένως έκρινε ότι η συνεχιζόμενη συμμετοχή της προσφεύγουσας επιβεβαιώνεται από πίνακα της ισπανικής αγοράς, που κοινοποίησε η AKZO, ο οποίος συγκρίνει τις πραγματικές πωλήσεις της με τις ποσοτώσεις που της είχαν χορηγηθεί για το 1997 και γνωστοποιεί τις τιμές της, τις ποσότητες και τους πελάτες της μέχρι το 1999 (αιτιολογική σκέψη 259 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η προσφεύγουσα αμφισβήτησε, με τις παρατηρήσεις της και κατά την ακρόαση, «ότι [η ίδια] προσκόμισε τα αριθμητικά αυτά στοιχεία προτού [την AKZO, η οποία ζήτησε να κάνει χρήση της ανακοίνωσης επί της] επεικειάς», και υποστηρίζει ότι «δεν υπήρξε καμία αντίδραση ή δήλωση που μπορεί να [την] εμπλέξουν» και ότι «η Επιτροπή έπρεπε κατά συνέπεια να συναγάγει ότι τα αριθμητικά αυτά στοιχεία προέρχονται από κάπου και ότι στην καλύτερη θέση προς τούτο βρισκόταν η προσφεύγουσα». Εξάλλου, η προσφεύγουσα προσκόμισε εναλλακτικές διευκρινίσεις, τις οποίες δεν αμφισβήτησε η Επιτροπή, όσον αφορά τις διαπιστώσεις ότι η Peroxid Chemie δέχθηκε ότι την είχε πιέσει για να εμποδίσει τις εξαγωγές της από την Ισπανία (αιτιολογική σκέψη 236 της προσβαλλομένης αποφάσεως) καθώς και τις διαπιστώσεις ότι η Peroxid Chemie ελάμβανε τα αριθμητικά στοιχεία των πωλήσεων που την αφορούσαν, τα κοινοποιούσε στην AC Treuhand και της διαβίβαζε τους πίνακες σχετικά με τα αριθμητικά στοιχεία πωλήσεων στην ισπανική αγορά που κατάρτιζε η AC Treuhand (αιτιολογική σκέψη 237 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Περαιτέρω, οι πληροφορίες των εν λόγω πινάκων δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι συνιστούν «πρόσφορο έννομο αποδεικτικό στοιχείο» της συνεχιζόμενης συμμετοχής της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία, λαμβανομένου υπόψη του ότι ήταν εύκολο να υπολογιστεί η ποσόστωση της προσφεύγουσας με απλή πρόσθεση και κατόπιν αφαίρεση, αφού ληφθούν υπόψη τα μερίδια των άλλων συμμετεχουσών, δηλαδή της AKZO και της Atochem/Atofina.

- 35 Τρίτον, η διαπίστωση της Επιτροπής ότι, «εν πάση περιπτώσει, τα αποτελέσματα της προβαλλομένης τελευταίας συναντήσεως της 14ης Ιανουαρίου 1997 ήσαν αισθητά και μετά τον Μάιο του 1997» (αιτιολογικές σκέψεις 257 και 330 της προσβαλλομένης αποφάσεως) είναι ανακριβής και δεν αποδεικνύεται.

- 36 Η καθής αμφισβητεί τη λυσιτέλεια των συναφώς προβληθέντων από την προσφεύγουσα επιχειρημάτων. Η καθής παρατηρεί, κατ' ουσίαν, ότι έκρινε ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε στην ισπανική υποσυμφωνία μέχρι το 1999 βάσει ενός συνόλου αποδεικτικών στοιχείων και όχι μόνο βάσει των δηλώσεων της ΑΚΖΟ· στα στοιχεία αυτά περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, ένας πίνακας και χειρόγραφα πρακτικά της συναντήσεως της 6ης Νοεμβρίου 1997, που κοινοποίησε η ΑΚΖΟ. Τα έγγραφα αυτά αποδεικνύουν ότι οι ανταγωνιστές της προσφεύγουσας είχαν πρόσβαση σε ευαίσθητα δεδομένα που την αφορούσαν μέχρι το 1999 (αιτιολογικές σκέψεις 215, 218 και 258 έως 260 της προσβαλλομένης αποφάσεως), χωρίς η προσφεύγουσα να μπορεί να αμφισβητήσει πράγματι ότι τα στοιχεία αυτά είναι ακριβή και αληθή. Εξάλλου, στην προσφεύγουσα εναπόκειται να αποδείξει ότι αποστασιοποιήθηκε δημοσίως από τη σύμπραξη —πράγμα το οποίο δεν έπραξε— μετά τον Ιανουάριο του 1997 και να μεριμνήσει ώστε τα ευαίσθητα δεδομένα σχετικά με τους πελάτες της δεν θα χρησιμοποιηθούν από τα λοιπά μέρη για τον υπολογισμό ποσοστάσεων. Τέλος, η προσφεύγουσα δέχθηκε ότι δεν είχε πληροφορήσει τις μητρικές εταιρίες της, Foret και Degussa UK, για την απόλυση του Κ. και για τους λόγους της απόλυσης αυτής.

Περί της ενάρξεως της προθεσμίας παραγραφής

- 37 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή άρχισε τη διεξαγωγή του πρώτου μέτρου ελέγχου στις 31 Ιανουαρίου 2002, στέλνοντας αίτηση παροχής πληροφοριών στη Laporte και σε άλλες εταιρίες που εμπλέκονταν στην ευρωπαϊκή σύμπραξη (αιτιολογική σκέψη 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Στη συνέχεια, η Επιτροπή απηύθυνε στις 20 Μαρτίου 2002 αίτηση παροχής πληροφοριών στην ΑΚΖΟ και στην Atochem/Atofina, εταιρίες που εμπλέκονταν και στην ευρωπαϊκή σύμπραξη και στην ισπανική υποσυμφωνία (αιτιολογική σκέψη 64 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή έστειλε αίτηση παροχής πληροφοριών στην προσφεύγουσα μόλις στις 29 Νοεμβρίου 2002 (αιτιολογική σκέψη 72 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 38 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η 29η Νοεμβρίου 2002 είναι η λυσιτελής ημερομηνία για την εκτίμηση της διακοπής της περιόδου παραγραφής, εφόσον η ημερομηνία αυτή αποτελεί την πρώτη επαφή μεταξύ της Επιτροπής και της ίδιας για την

εξέταση της υπό κρίση υποθέσεως. Επομένως, η προσφεύγουσα συνάγει ότι, μεταξύ 14 Ιανουαρίου 1997 και 29 Νοεμβρίου 2002, παρήλθε προθεσμία πλέον των πέντε ετών, η οποία συνεπάγεται την παραγραφή. Τούτο προκύπτει από την ανάγκη αυστηρής ερμηνείας του κανονισμού περί παραγραφής στο πλαίσιο διαδικασίας που αποτελεί εφαρμογή της ανακοινώσεως περί επιεικείας, όπως εν προκειμένω, δεδομένου ότι ο κανονισμός αυτός στηρίζεται στη ratio των παραδοσιακών ερευνών που πραγματοποιεί η Επιτροπή. Στο πλαίσιο των ερευνών αυτών, η λήψη πληροφοριών αποδεικνύεται γενικώς βραδύτερη, δυσχερέστερη και πολυπλοκότερη απ' ό,τι σε διαδικασία κατά την οποία μια επιχείρηση ζητεί την εφαρμογή της ανακοινώσεως περί επιεικείας. Στο πλαίσιο αυτό, πράγματι, η Επιτροπή έχει εξ αρχής στην κατοχή της πλήρη πληροφοριακά στοιχεία. Εξάλλου, ακόμα και αν υποθεθεί ότι η ημερομηνία αναφοράς είναι η 20ή Μαρτίου 2002, κατά την οποία η πρώτη αίτηση παροχής πληροφοριών κοινοποιήθηκε σε συμμετέχοντες στην ισπανική υποσυμφωνία, η παραγραφή επέρχεται αφού παρέλθει η προθεσμία των πέντε ετών μετά τις 14 Ιανουαρίου 1997.

- 39 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή κρίνει ωστόσο, στην αιτιολογική σκέψη 262 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η παραγραφή διακόπηκε από τις αιτήσεις της παροχής πληροφοριών της 31ης Ιανουαρίου 2002 για τον λόγο ότι, πρώτον, «η ισπανική υποσυμφωνία αποτελούσε μέρος της κύριας συμφωνίας», ότι, δεύτερον, η αίτηση παροχής πληροφοριών κάλυπτε και την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι απευθύνθηκε στη Laporte για να της θέσει το ερώτημα περί της συμμετοχής της και της συμμετοχής των θυγατρικών της σε συμφωνία για τα οργανικά υπεροξείδια και ότι, τρίτον, ακόμα και αν πρέπει να θεωρηθεί ότι η ισπανική υποσυμφωνία αποτελεί ανεξάρτητη συμφωνία, η πρώτη αίτηση παροχής πληροφοριών που απευθύνθηκε, μεταξύ άλλων, στη Laporte διέκοψε την παραγραφή. Εντούτοις, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί την αποστολή της πρώτης αιτήσεως παροχής πληροφοριών, στις 31 Ιανουαρίου 2002, μόνο σε συμμετέχοντες στην κύρια συμφωνία, και όχι σε συμμετέχοντες στην ισπανική υποσυμφωνία, για να υποστηρίξει ότι η προθεσμία παραγραφής διακόπηκε δυνάμει του άρθρου 2 του κανονισμού περί παραγραφής. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, το αποτέλεσμα αυτό προϋποθέτει την απόδειξη εκ μέρους της Επιτροπής —πράγμα το οποίο δεν συνέβη— ότι οι δύο παραβάσεις, δηλαδή η παράβαση σε ευρωπαϊκή κλίμακα και η παράβαση που διαπράχθηκε στην Ισπανία, αποτελούν άρρηκτο σύνολο και η προσφεύγουσα γνώριζε την κύρια συμφωνία.

- 40 Εξάλλου, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων όσον αφορά τη συμμετοχή της στην ισπανική υποσυμφωνία μετά τις 14 Ιανουαρίου 1997 δεν αμβλύνεται από τους αόριστους ισχυρισμούς, μεταξύ άλλων, της ΑΚΖΟ, η οποία απλώς επισημαίνει ότι η συμμετοχή της έπαυσε το 1999 χωρίς να αναφέρεται στην προσφεύγουσα. Τούτο είναι κατά μείζονα λόγο αληθές εφόσον η ΑΚΖΟ και άλλες εταιρίες που προβάλλεται ότι ενεπλάκησαν στις παραβάσεις είχαν ενεργώς συνεργαστεί με την Επιτροπή κατά τη διάρκεια πλέον των τριών ετών έρευνας, χωρίς από την εξέταση αυτή να έχει προκύψει οποιοδήποτε αποδεικτικό στοιχείο σχετικά με τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία μετά τον Ιανουάριο του 1997.
- 41 Επικουρικότερα, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, όσον αφορά την εκτίμηση της παραγραφής, αποτελούσε το αντικείμενο διαφορετικής και αδικαιολόγητης μεταχείρισεως σε σχέση με την περίπτωση της Pergan GmbH. Όσον αφορά την Pergan GmbH, η Επιτροπή έκρινε, στην αιτιολογική σκέψη 319 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν υπήρχαν αποδεικτικά στοιχεία για το ότι η συμμετοχή της εταιρίας αυτής εξακολούθησε πέραν της 31ης Ιανουαρίου 1997. Ωστόσο, πέραν των δηλώσεών της, δεν υπήρχε αποδεικτικό στοιχείο ότι η Pergan είχε πληροφορήσει τις άλλες συμμετέχουσες για την απόσυρσή της από τη σύμπραξη. Αντιθέτως, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 172 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Peroxid Chemie προσκόμισε έγγραφο προερχόμενο από την Pergan με πληροφορίες ως προς τις τιμές και τις ποσότητες του 1997 στις 30 Σεπτεμβρίου 1998. Βάσει αυτού, η Peroxid Chemie δεν είχε μεν τη δυνατότητα να επιβεβαιώσει ή να αναιρέσει τη δήλωση της Pergan ότι το έγγραφο αυτό χρησιμοποιήθηκε μόνο στο πλαίσιο λεπτομερούς αξιολογήσεως της εταιρίας, θα την είχε όμως αμφισβητήσει (αιτιολογικές σκέψεις 173 και 175 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Παρ' όλ' αυτά, στην περίπτωση της Pergan, αντίθετα προς την περίπτωση της προσφεύγουσας, η Επιτροπή έκρινε ότι η παραγραφή είχε συντελεστεί, δεχόμενη την παρεμφερή με τη δήλωση της προσφεύγουσας δήλωση της Pergan, ότι η Pergan είχε θέσει τέρμα στη συμμετοχή της τον Νοέμβριο του 1996, ήτοι μόλις δύο μήνες πριν από την ημερομηνία της 31ης Ιανουαρίου 1997, για την οποία ήταν δεδομένη η παραγραφή όσον αφορά τη συμμετοχή στην κύρια συμφωνία.
- 42 Η καθής παρατηρεί, κατ' ουσίαν, ότι η παραγραφή διακόπηκε το αργότερο στις 31 Ιανουαρίου 2002, ημερομηνία κατά την οποία απηύθυνε αίτηση παροχής πληροφοριών στη Laporte, εταιρία εμπλεκόμενη στην ισπανική υποσυμφωνία, αφενός, μέσω της κατά 100 % θυγατρικής της Peroxid Chemie, και, αφετέρου, με την κατά 50 % συμμετοχή της στο κεφάλαιο της προσφεύγουσας (αιτιολογικές

σκέψεις 262 και 328 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Στη συνέχεια, η καθής αμφισβητεί ότι εξέτασε την περίπτωση της προσφεύγουσας διαφορετικά από της εταιρίας Pergan όσον αφορά την εφαρμογή των κανόνων περί παραγραφής, εφόσον δεν υπήρχε, αντίθετα προς την περίπτωση της προσφεύγουσας, κανένα αποδεικτικό στοιχείο για τη συμμετοχή της Pergan μετά τις 31 Ιανουαρίου 1997.

Περί των αιτήσεων για τη λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων

- 43 Η προσφεύγουσα ζητεί να εξεταστούν ως μάρτυρες δύο υπάλληλοι της Επιτροπής που ήσαν επιφορτισμένοι με τον φάκελο της υποθέσεως, όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο διεξήχθη γενικώς η υπόθεση αυτή και, ειδικότερα, όσον την αφορά. Η βάση της αιτήσεως αυτής έγκειται στον λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αποτελεί πραγματικό λόγο, και στην έλλειψη συνοχής της προσβαλλομένης αποφάσεως, εφόσον οι δύο αυτοί υπάλληλοι μπορούν να διαφωτίσουν το Πρωτοδικείο ως προς το αληθές περιεχόμενό της ώστε να του δοθεί η δυνατότητα να κρίνει ευκολότερα. Η προσφεύγουσα ζητεί επίσης από το Πρωτοδικείο να διατάξει την προσκόμιση εγγράφων, που κατέχει η Επιτροπή, και στα οποία δεν έχει επιτραπεί ακόμη η πρόσβαση, τα οποία μπορεί να παρουσιάζουν ενδιαφέρον γι' αυτήν. Τα εν λόγω μέτρα σκοπούν επίσης στη συλλογή ενδεχομένως απαλλακτικών στοιχείων, περιλαμβανομένων αυτών που αποδεικνύουν ότι η προσφεύγουσα έπαυσε να συμμετέχει στην ισπανική υποσυμφωνία τον Ιανουάριο του 1997.
- 44 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο να κρίνει απαράδεκτες τις αιτήσεις λήψεως μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων που υπέβαλε η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 45 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι ο λόγος που προβάλλει η προσφεύγουσα αντλείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένα τα άρθρα 1 και 2 του κανονισμού περί παραγραφής.

- 46 Όσον αφορά την παραγραφή δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο β', και παράγραφος 2, του κανονισμού περί παραγραφής, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι στην περίπτωση διαρκούς ή κατ' εξακολούθηση παραβάσεως πρέπει να παρέλθουν πέντε έτη από την ημέρα που έπαυσε η παράβαση για να παραγραφεί το δικαίωμα της Επιτροπής να επιβάλει πρόστιμα. Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, η προθεσμία αυτή μπορεί να διακοπεί με κάθε πράξη με την οποία η Επιτροπή αποσκοπεί τη διενέργεια ανακρίσεως για την παράβαση, μεταξύ άλλων με τις έγγραφες αιτήσεις παροχής πληροφοριών, η διακοπή δε αυτή αρχίζει από την ημερομηνία κοινοποίησεως της εν λόγω αιτήσεως στον παραλήπτη και έχει ως συνέπεια, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, να αρχίζει ο χρόνος παραγραφής εκ νέου από την ημερομηνία αυτή.
- 47 Συναφώς, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα δέχθηκε ότι η αποστολή της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, στις 20 Μαρτίου 2002, σε επιχειρήσεις που μετείχαν στην ισπανική υποσυμφωνία μπορούσε να οδηγήσει στη διακοπή της προθεσμίας παραγραφής, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού περί παραγραφής, διακοπή η οποία, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, ισχύει επίσης έναντι της προσφεύγουσας ως μετέχουσας στην ίδια υποσυμφωνία.
- 48 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, αρκεί να εξακριβωθεί αν η Επιτροπή απέδειξε, επαρκώς κατά νόμον, ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία διήρκεσε τουλάχιστον μέχρι τις 20 Μαρτίου 1997, ώστε να μπορεί το Πρωτοδικείο να κρίνει αν η πενταετής προθεσμία παραγραφής παρήλθε ή όχι. Προκύπτει εξάλλου ότι το Πρωτοδικείο δεν χρειάζεται να εκτιμήσει, στο πλαίσιο αυτό, τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα σχετικά, αφενός, με το ότι ενδεχομένως δεν υπάρχει σχέση μεταξύ της ισπανικής υποσυμφωνίας και της κύριας συμφωνίας και, αφετέρου, με το ότι ενδεχομένως η προσφεύγουσα δεν είχε γνώση της κύριας αυτής συμφωνίας.
- 49 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο κρίνει πρόσφορο να εξακριβώσει, πρώτον, την ημερομηνία πάυσεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία.

Επί της ημερομηνίας παύσεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία

— Επί της κατανομής του βάρους αποδείξεως μεταξύ της προσφεύγουσας και της Επιτροπής

50 Όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία έπαυσε η συμμετοχή της προσφεύγουσας στην παράβαση, υπενθυμίζεται, προκαταρκτικώς, η πάγια νομολογία σύμφωνα με την οποία, αφενός, η πλευρά ή η αρχή που προβάλλει τον ισχυρισμό περί παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού είναι εκείνη που οφείλει να αποδείξει την ύπαρξη παραβάσεως αποδεικνύοντας, επαρκώς κατά νόμον, τα περιστατικά που συνιστούν την παράβαση και, αφετέρου, η επιχείρηση που επικαλείται προς όφελός της ένα μέσο άμυνας, έναντι της διαπιστώσεως μιας παραβάσεως, είναι εκείνη η οποία οφείλει να αποδείξει ότι πληρούνται οι όροι για την εφαρμογή αυτού του μέσου άμυνας, οπότε η εν λόγω αρχή θα πρέπει να κάνει χρήση άλλων αποδεικτικών στοιχείων (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-185/95 P, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998μ σ. I-8417, σκέψη 58, και της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 78).

51 Περαιτέρω, η διάρκεια της παραβάσεως αποτελεί συστατικό στοιχείο της έννοιάς της, βάσει του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, το βάρος αποδείξεως του οποίου φέρει, κυρίως, η Επιτροπή. Συναφώς, η νομολογία απαιτεί ότι, όταν δεν υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία δυνάμενα να αποδείξουν άμεσα τη διάρκεια μιας παραβάσεως, η Επιτροπή στηρίζεται, τουλάχιστον, σε αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με πραγματικά περιστατικά χωρίς μεγάλη χρονική απόσταση μεταξύ τους, ώστε να μπορεί λογικά να γίνει δεκτό ότι η παράβαση συνεχίστηκε αδιάλειπτα μεταξύ δύο συγκεκριμένων ημερομηνιών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1994, T-43/92, Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-441, σκέψη 79).

52 Εν προκειμένω, η γενική αρχή ότι η Επιτροπή πρέπει να αποδεικνύει όλα τα στοιχεία που συνιστούν την παράβαση, περιλαμβανομένης της διάρκειάς της, τα οποία μπορεί να έχουν συνέπειες στα τελικά συμπεράσματά της όσον αφορά τη

σοβαρότητα της εν λόγω παραβάσεως, δεν διακυβεύεται από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα προέβαλε λόγο άμυνας αντλούμενο από την παραγραφή, το βάρος αποδείξεως της οποίας φέρει, καταρχήν, η προσφεύγουσα. Πράγματι, πέραν του ότι ο αμυντικός αυτός ισχυρισμός δεν αναφέρεται στη διαπίστωση της παραβάσεως, είναι προφανές ότι η επίκλησή του συνεπάγεται κατ' ανάγκη ότι η διάρκεια της παραβάσεως καθώς και η ημερομηνία παύσεώς της αποδεικνύονται. Ωστόσο, μόνον τα περιστατικά αυτά δεν μπορούν να δικαιολογήσουν εν προκειμένω αντιστροφή του βάρους αποδείξεως σε βάρος της προσφεύγουσας. Αφενός, η διάρκεια της παραβάσεως, που σημαίνει ότι είναι γνωστή η ημερομηνία λήξεώς της, αποτελεί ένα από τα ουσιώδη στοιχεία της παραβάσεως, το βάρος αποδείξεως της οποίας φέρει η Επιτροπή, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι η αμφισβήτηση των στοιχείων αυτών αποτελεί επίσης μέρος του λόγου άμυνας που αντλείται από την παραγραφή (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω). Αφετέρου, το συμπέρασμα αυτό δικαιολογείται από το γεγονός ότι η μη παραγραφή της διώξεως από την Επιτροπή, βάσει του κανονισμού περί παραγραφής, συνιστά αντικειμενικό έννομο κριτήριο, που απορρέει από την αρχή της ασφάλειας δικαίου (βλ., συναφώς, προαναφερθείσα στη σκέψη 15 απόφαση Sumitomo Chemical και Sumika Fine Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψεις 80 έως 82), επιβεβαιωθέν από τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου του εν λόγω κανονισμού, και, ως εκ τούτου, αποτελεί προϋπόθεση της ισχύος κάθε αποφάσεως επιβολής κυρώσεων. Πράγματι, η τήρησή του επιβάλλεται στην Επιτροπή ακόμη και αν δεν προβάλλεται σχετικός αμυντικός ισχυρισμός της επιχειρήσεως.

- 53 Διευκρινίζεται ότι η κατανομή αυτή του βάρους αποδείξεως μπορεί παρ' όλ' αυτά να ποικίλει εφόσον τα πραγματικά στοιχεία που επικαλείται η μία πλευρά μπορεί να είναι ικανά να υποχρεώσουν την άλλη πλευρά να παράσχει μια εξήγηση ή αιτιολογία, ελλείψει της οποίας να επιτρέπεται να συναχθεί ότι προσκομίστηκε η απόδειξη (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα στη σκέψη 50 απόφαση Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 79).
- 54 Με βάση τις αρχές αυτές πρέπει να εξακριβωθεί αν η Επιτροπή απέδειξε ορθώς τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στήριξε την εκτίμησή της ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία έληξε το 1999. Συγκεκριμένα, λαμβανομένης υπόψη της διακοπής της προθεσμίας παραγραφής στις 20 Μαρτίου 2002, την οποία δέχεται η προσφεύγουσα, αρκεί να εξακριβωθεί αν η Επιτροπή απέδειξε, επαρκώς κατά νόμον, ότι η συμμετοχή αυτή διήρκεσε, τουλάχιστον, μέχρι τις 20 Μαρτίου 1997.

— Επί της αποδεικτικής ισχύος των στοιχείων επί των οποίων η Επιτροπή στηρίζει την εκτίμησή ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία διήρκεσε τουλάχιστον μέχρι τις 20 Μαρτίου 1997

55 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζονται τα ουσιώδη πραγματικά στοιχεία επί των οποίων η Επιτροπή στήριξε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, την εκτίμησή της ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία διήρκεσε μέχρι το 1999. Συναφώς, η Επιτροπή στηρίχθηκε, μεταξύ άλλων, στα ακόλουθα στοιχεία (αιτιολογικές σκέψεις 215, 218, 250 έως 267 και 320 έως 330 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Πρώτον, η προσβαλλομένη απόφαση αναφέρει πίνακα κοινοποιηθέντα από την ΑΚΖΟ σχετικά με την ισπανική αγορά, ο οποίος επισημαίνει τα αναλυτικά αριθμητικά στοιχεία πωλήσεων και μεριδίων αγοράς της προσφεύγουσας, της ΑΚΖΟ και της Atochem/Atofina μέχρι το τρίτο τρίμηνο του 1999, καθώς και τα «θεωρητικά» μερίδια αγοράς, δηλαδή αυτά που είχαν συμφωνηθεί στο πλαίσιο της συμπράξεως, και τις «διαφορές», τουλάχιστον, μέχρι το τελευταίο τρίμηνο του 1998 (αιτιολογικές σκέψεις 259 και 327 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Δεύτερον, η προσβαλλομένη απόφαση αναφέρει χειρόγραφα πρακτικά συναντήσεως που έγινε στις 6 Νοεμβρίου 1997, κατά την οποία τα αριθμητικά στοιχεία «1», «2» και «3» αντιστοιχούν σε κωδικούς που υποδεικνύουν την ΑΚΖΟ, την προσφεύγουσα και την Atochem/Atofina (αιτιολογική σκέψη 218 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Τρίτον, η Επιτροπή θεώρησε ως δεδομένους τους ισχυρισμούς της ΑΚΖΟ και της Peroxid Chemie, ότι ορισμένα στοιχεία, περιλαμβανομένων των στοιχείων που προέρχονται από την προσφεύγουσα, αντηλλάγησαν μέσω της Peroxid Chemie και της AC Treuhand μέχρι το 1999 (αιτιολογικές σκέψεις 215 και 237 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Συναφώς, διευκρινίζεται ότι η Επιτροπή δέχεται ότι δεν μπόρεσε να αποδείξει πλήρως ότι αυτή η ανταλλαγή στοιχείων πραγματοποιήθηκε άμεσα μεταξύ της προσφεύγουσας και των ισπανικών θυγατρικών της ΑΚΖΟ και της Atochem/Atofina.

56 Πρώτον, όσον αφορά τον κοινοποιηθέντα από την ΑΚΖΟ πίνακα, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει καταρχάς ότι ο πίνακας περιλαμβάνει αριθμητικά στοιχεία που αντιστοιχούν σε μονάδες «ΜΤ» (μετρικοί τόνοι), εκφρασμένες σε «%» και συνδεδεμένες, αφενός, οριζοντίως, με τέσσερις κατηγορίες ενοτήτων με τους τίτλους «ACTUALS», «THEORETICAL», «DEVIATIONS» και «CUMM. DEVIATIONS» αντιστοίχως, και, αφετέρου, καθέτως, με τα έτη 1988 έως 1999, με υποδιαίρεση σε τρίμηνα για τα έτη 1998 και 1999 μέχρι το τρίτο τρίμηνο του έτους 1999. Εξάλλου, σε κάθε μία από τις προαναφερθείσες ενότητες εμφανίζονται οι αριθμοί «2», «1» και «3», πράγμα το οποίο, σύμφωνα με τις προσκομισθείσες και τεθείσες στον

διοικητικό φάκελο από την AKZO διευκρινίσεις (σ. 10214 του φακέλου της Επιτροπής), προσδιορίζουν αντιστοίχως την προσφεύγουσα, την AKZO και την Atochem/Atofina ως συμμετέχουσες στην ισπανική αγορά. Η AKZO εξηγεί στη συνέχεια ότι η ενότητα «ACTUALS» περιλαμβάνει τις πράγματι πωληθείσες από τις εν λόγω συμμετέχουσες ποσότητες καθώς και το αντίστοιχο μερίδιό τους αγοράς. Η ενότητα «THEORETICAL» προσδιορίζει τις σχεδιαζόμενες ποσότητες πωλήσεων για κάθε συμμετέχουσα, ενώ η ενότητα «DEVIATIONS» επισημαίνει τις αποκλίσεις μεταξύ των πράγματι πωληθεισών ποσοτήτων και των σχεδιαζομένων. Η ενότητα «CUMM. DEVIATIONS» προσδιορίζει τις σωρευθείσες διαφορές κατά τη διάρκεια των παρελθόντων ετών. Ειδικότερα όσον αφορά τα έτη 1998 και 1999, η AKZO διευκρινίζει με τις εξηγήσεις της ότι στην ενότητα «THEORETICAL» περιλαμβάνεται η κατανομή των μεριδίων αγοράς που συμφωνήθηκε μεταξύ των συμμετεχουσών στην ισπανική αγορά, δηλαδή 32,2 % για την AKZO, 53,9 % για την προσφεύγουσα και 13,9 % για την Atochem/Atofina.

57 Διαπιστώνεται ότι, όσον αφορά τον επίδικο πίνακα, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί, εμπεριστατωμένα, ούτε τους συναφείς ισχυρισμούς της AKZO ούτε τη διαπίστωση στην αιτιολογική σκέψη 259, *in fine*, της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι η AKZO γνώριζε, μεταξύ άλλων, τις τιμές που σχεδίαζε η προσφεύγουσα για τα έτη 1997 έως 1999. Εξάλλου, ούτε κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας ούτε κατά τη διάρκεια της δίκης η προσφεύγουσα αμφισβήτησε, εμπεριστατωμένα, τα προσκομισθέντα από την AKZO στοιχεία που την αφορούσαν (αιτιολογική σκέψη 260 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε μόνον ότι της ήταν αδύνατο να εξακριβώσει το υποστατό και την ακρίβεια των στοιχείων αυτών, χωρίς παρ' όλ' αυτά να αρνείται τη λυσιτέλειά τους ως σύνολο (σημείο 4.12 των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας επί της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, βλ. σκέψη 8 ανωτέρω).

58 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι τα χειρόγραφα πρακτικά της συναντήσεως της 6ης Νοεμβρίου 1997 επιβεβαιώνουν και ενισχύουν τις προσκομισθείσες από την AKZO διευκρινίσεις όσον αφορά τον προαναφερθέντα πίνακα, καθόσον οι ίδιοι κωδικοποιημένοι προσδιορισμοί χρησιμοποιήθηκαν για την αναγνώριση των συμμετεχουσών στην ισπανική υποσυμφωνία. Ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ούτε το περιεχόμενο ούτε την ερμηνεία που έδωσε η Επιτροπή στα πρακτικά αυτά ούτε το γεγονός ότι με τον αριθμό «2» σκοπεύεται ο προσδιορισμός της.

- 59 Τρίτον, όσον αφορά τους ισχυρισμούς της ΑΚΖΟ και της Peroxid Chemie σχετικά με τις ανταλλαγές στοιχείων της προσφεύγουσας μέσω της Peroxid Chemie και της AC Treuhand μέχρι το 1999, η προσφεύγουσα δέχθηκε, αφενός, τη λυσιτέλεια των διαπιστώσεων, που περιλαμβάνονται στην αιτιολογική σκέψη 237 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προσφεύγουσα προσκόμισε εμπορικά στοιχεία στην Peroxid Chemie η οποία, για λογαριασμό της προσφεύγουσας, τα διαβίβασε στην AC Treuhand για να τα λάβει στη συνέχεια από την AC Treuhand υπό μορφή πινάκων σχετικά με την ισπανική αγορά και να τα στείλει τέλος στην προσφεύγουσα και, αφετέρου, ότι αυτή η ανταλλαγή πληροφοριών διήρκεσε τουλάχιστον μέχρι τα μέσα του 1997 (πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, σ. 2).
- 60 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσφεύγουσα συνέχισε να συμμετέχει, έστω και έμμεσα, στο κεντρικό σύστημα ανταλλαγής ευαίσθητων πληροφοριών μέσω της AC Treuhand μετά τις 20 Μαρτίου 1997.
- 61 Τέλος, όσον αφορά ειδικότερα τις ανταλλαγές στοιχείων με την Peroxid Chemie, η οποία είναι θυγατρική της Laporte, που είναι υποθυγατρική εταιρία της κατά 50 %, η προσφεύγουσα δεν τις αμφισβητεί, αλλά ισχυρίζεται μόνον ότι οι ανταλλαγές αυτές ήσαν νομότυπες και πραγματοποιήθηκαν χωρίς να γνωρίζει ότι τα επίμαχα στοιχεία θα χρησιμοποιούνταν για αντίθετους προς τον ανταγωνισμό σκοπούς (αιτιολογική σκέψη 246 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 62 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι τα στοιχεία αυτά μπορούν να στηρίξουν την εκτίμηση της Επιτροπής ως προς την εξακολούθηση της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία μετά τις 20 Μαρτίου 1997, χωρίς να χρειάζεται, στο πλαίσιο αυτό, να εξακριβωθεί, βάσει των διαθέσιμων αποδεικτικών στοιχείων, αν η συμμετοχή αυτή διήρκεσε πράγματι μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1999, όπως διαπιστώθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 63 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, πρέπει στη συνέχεια να εξεταστεί αν η προσφεύγουσα προέβαλε επιχειρήματα και πραγματικά στοιχεία ικανά να αντικρούσουν τις ενδείξεις αυτές ή να αναιρέσουν την αποδεικτική τους ισχύ.

— Επί των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας όσον αφορά το ότι δεν αποδείχτηκε η συμμετοχή της στην παράβαση τουλάχιστον μέχρι τις 20 Μαρτίου 1997

64 Πρώτον, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, αντίθετα προς τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας, η Επιτροπή ορθώς διαπίστωσε ότι η συμμετοχή της στην παράβαση δεν έπαυσε τη συγκεκριμένη ημερομηνία της τελευταίας συναντήσεως παρουσία ενός από τους εκπροσώπους της, του Κ., στις 14 Ιανουαρίου 1997. Πρώτον, πράγματι, οι ανταλλαγές πληροφοριών μεταξύ των συμμετεχουσών μέσω της AC Treuhand, ακόμα και αν η προσφεύγουσα δεν διατηρούσε άμεση επαφή με την AC Treuhand αλλά μόνο μέσω της Peroxid Chemie, εξακολούθησαν και μετά την ημερομηνία αυτή. Δεύτερον, ούτε αυτή καθεαυτή η απόλυση του Κ., επελθούσα στις 14 Φεβρουαρίου 1997, μπορεί να σημαίνει ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας έπαυσε πριν από τις 20 Μαρτίου 1997. Συναφώς, η προσφεύγουσα δέχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι, αφενός, εξακολούθησε να απασχολεί έναν άλλον από τους εκπροσώπους της που είχε συνοδεύσει τον Κ. σε ορισμένες αντίθετες προς τον ανταγωνισμό συναντήσεις, τον V., και ότι, αφετέρου, η απόλυση του Κ. δεν κοινοποιήθηκε καν στις υποθυγατρικές εταιρίες της, ακόμη δε λιγότερο στις λοιπές συμμετέχουσες στην ισπανική υποσυμφωνία (αιτιολογική σκέψη 242 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ωστόσο, η Laporte, ως μέτοχος της προσφεύγουσας, και η Peroxid Chemie, άλλη θυγατρική της Laporte, εφόσον μετείχαν και οι δύο στην ευρωπαϊκή σύμπραξη, είχαν κάθε συμφέρον να λάβουν σχετικές πληροφορίες, κατά μείζονα λόγο που ο Κ. ήταν το κύριο πρόσωπο επικοινωνίας της προσφεύγουσας στο πλαίσιο της ισπανικής υποσυμφωνίας. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτή ούτε η διευκρίνιση της προσφεύγουσας ότι η απόλυση του Κ. δικαιολογεί το ότι δεν κοινοποίησε στις άλλες συμμετέχουσες ότι αποσύρεται από την παράβαση και, εν πάση περιπτώσει, η αποχώρησή του, από τη θέση του εμπορικού διευθυντή, έπρεπε να σημειωθεί από τις άλλες συμμετέχουσες. Αντιθέτως, η διευκρίνιση αυτή επιβεβαιώνει μάλλον το ότι η προσφεύγουσα δεν αποστασιοποιήθηκε δημοσίως από την παράβαση, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της νομολογίας (βλ. σκέψη 68 κατωτέρω).

65 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, αντίθετα προς την άποψη της προσφεύγουσας, η έλλειψη δηλώσεων από τις άλλες συμμετέχουσες στην παράβαση που να αποδεικνύουν ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας δεν έληξε στην αρχή του 1997 αλλά μεταγενέστερα δεν αναιρεί τα προβληθέντα από την Επιτροπή στοιχεία.

Συναφώς, επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι, εν προκειμένω, δεν υπάρχουν πληροφορίες εκ μέρους τρίτων ότι η προσφεύγουσα είχε πράγματι εγκαταλείψει ή, τουλάχιστον, δηλώσει ότι εγκαταλείπει την ενεργό συμμετοχή της στην παράβαση κατά τις ημερομηνίες που διευκρίνισε η ίδια. Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η συμπεριφορά των λοιπών συμμετεχουσών στην ισπανική υποσυμφωνία, δηλαδή της AKZO και της Atochem/Atofina, κατά τη διάρκεια των ετών 1997 έως 1999 σημαίνει, αντιθέτως, ότι η προσφεύγουσα εξακολούθησε τη συμμετοχή της μετά τις ημερομηνίες που επικαλείται. Αφενός, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίστηκε ότι, κατά τον χρόνο της προβαλλομένης αποσύρσεως της από την παράβαση, κοινοποίησε στις λοιπές συμμετέχουσες την επιθυμία της να εγκαταλείψει τη συμμετοχή της στην ισπανική υποσυμφωνία, η οποία διήρκεσε μέχρι το 1999 (αιτιολογική σκέψη 258 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα δέχθηκε εξάλλου ότι δεν υπήρχε σχετική επίσημη δήλωση, παραδείγματος χάριν με τη μορφή επιστολής, απευθυνθείσας στις λοιπές συμμετέχουσες στην παράβαση. Αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίστηκε εξάλλου ότι πληροφόρησε συναφώς τις υποθυγατρικές εταιρίες της, ούτε ως προς την απόλυση του Κ. και τους λόγους της απόλυσεως αυτής. Η επιβεβαίωση της προσφεύγουσας ότι η απόλυση πραγματοποιήθηκε για λόγους αφορώντες την επιθυμία της να αποστασιοποιηθεί από την παράβαση (αιτιολογική σκέψη 261 της προσβαλλομένης αποφάσεως) αποτελεί επομένως έναν απλό ισχυρισμό.

⁶⁶ Στο πλαίσιο αυτό, ο ισχυρισμός ότι η AKZO και η Atochem/Atofina συνέχισαν την παράβαση χωρίς τη συμμετοχή της προσφεύγουσας, παρά την έλλειψη ανακοινώσεως όσον αφορά την απόσυρση της προσφεύγουσας από την εν λόγω παράβαση και το γεγονός ότι ήταν ο μεγαλύτερος επιχειρηματίας στην ισπανική αγορά, δεν είναι πράγματι βάσιμος, όπως διαπιστώνει ορθώς η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 258 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αντιθέτως, η περίπτωση αυτή καθώς και το —αμιγώς υποθετικό— επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η απόσυρσή της από την ισπανική υποσυμφωνία προσέδωσε απλώς μεγαλύτερη συνοχή στις συζητήσεις μεταξύ της AKZO και της Atochem/Atofina ως προς την ισπανική αγορά δεν συμβιβάζονται με τις αρχές που διέπουν ένα καρτέλ ολιγοπωλίου, η λειτουργία του οποίου εξαρτάται συγκεκριμένα από τη συμμετοχή του σημαντικότερου επιχειρηματία της οικείας αγοράς. Τούτο είναι κατά μείζονα λόγο αληθές στην περίπτωση που, σύμφωνα με τον πίνακα που αναφέρεται στις σκέψεις 56 και 57 ανωτέρω, ο οποίος δεν έχει αμφισβητηθεί συναφώς από την

προσφεύγουσα, η προσφεύγουσα κατείχε μερίδιο αγοράς πλέον του 50% στην Ισπανία. Ωστόσο, όπως ορθώς ισχυρίστηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η καθής, δεν είναι εύλογο, με την ευκαιρία του υπολογισμού και της κατανομής των αντιστοιχών ποσοστώσεων, η ΑΚΖΟ και η Atochem/Atofina να διατήρησαν πράγματι το μερίδιο αγοράς του μεγαλύτερου ανταγωνιστή τους στην ισπανική αγορά, αν είχαν δεχθεί τη μη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία.

- 67 Ομοίως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο υπολογισμός των μεριδίων αγοράς και των άλλων στοιχείων που αναφέρονται στην οικονομική της δραστηριότητα, όπως περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, στους πίνακες σχετικά με τα έτη 1998 και 1999 που προσκόμισε η ΑΚΖΟ, είναι το αποτέλεσμα πληροφοριών που προσκόμισαν τρίτες επιχειρήσεις και όχι, έστω και έμμεσα, η ίδια η προσφεύγουσα. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο εφόσον, αφενός, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να λάβει σαφώς θέση όσον αφορά το υποστατό και την ακρίβεια των στοιχείων αυτών και να προσκομίσει πειστική εξήγηση για την αδυναμία της να τα επιβεβαιώσει ή να αποδείξει τον ενδεχομένως εσφαλμένο χαρακτήρα τους όσον αφορά στοιχεία που προέρχονται από τη δική της οικονομική σφαίρα (αιτιολογική σκέψη 260 της προσβαλλομένης απόφασης. Αφετέρου, η προσφεύγουσα δέχθηκε ότι εξακολούθησε να συμμετέχει, τουλάχιστον έμμεσα, στον κεντρικό μηχανισμό ανταλλαγής πληροφοριών μέσω της Peroxid Chemie και της AC Treuhand (βλ. σκέψη 59 ανωτέρω). Τέλος, κατόπιν των προηγούμενων συγκλινουσών ενδείξεων, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η εξήγηση της προσφεύγουσας ότι τα στοιχεία αυτά συνήχθησαν κατόπιν απλού υπολογισμού βάσει στοιχείων άλλων συμμετεχουσών στην ισπανική υποσυμφωνία, δηλαδή της ΑΚΖΟ και της Atochem/Atofina (σημείο 4.13 των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας επί της ανακοινώσεως των αιτιάσεων).

- 68 Συναφώς, η καθής ορθώς αναφέρεται στη νομολογία σύμφωνα με την οποία το γεγονός ότι η μη δημόσια αποστασιοποίηση από παράβαση στην οποία η επίδικη επιχείρηση μετείχε ή η μη καταγγελία της στις διοικητικές αρχές έχει ως αποτέλεσμα την ενθάρρυνση της συνέχισης της παραβάσεως και τη δυσχέρεια της αποκαλύψεώς της, οπότε η σιωπηρή αυτή έγκριση μπορεί να χαρακτηριστεί ως συνεργία ή παθητική συμμετοχή στην παράβαση (προαναφερθείσα στη σκέψη 50 ανωτέρω απόφαση Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 84). Ωστόσο, υπενθυμίζεται ότι η προσφεύγουσα ούτε απέδειξε την ενδεχόμενη δημόσια αποστασιοποίησή της από τη συνιστώσα παράβαση συμπεριφορά της κατόπιν

της προβαλλομένης αποσύρσεως της από την ισπανική υποσυμφωνία ούτε καν ισχυρίστηκε ότι πληροφόρησε τις λοιπές συμμετέχουσες συναφώς ούτε προέβαλε πειστική εξήγηση για τους λόγους σχετικά με την εξακολούθηση της ανταλλαγής ευαίσθητων δεδομένων μέσω της Peroxid Chemie και της AC Treuhand.

69 Τρίτον, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, το γεγονός ότι η ΑΚΖΟ δεν πληροφόρησε ενδεχομένως την προσφεύγουσα για την πρόθεσή της να θέσει τέρμα στη συμμετοχή της στη σύμπραξη το 1999, ενώ το έπραξε έναντι άλλων συμμετεχουσών (αιτιολογική σκέψη 187 της προσβαλλομένης αποφάσεως), δεν σημαίνει ότι η προσφεύγουσα έπαυσε να μετέχει στην ισπανική υποσυμφωνία κατά την ημερομηνία αυτή και, κατά μείζονα λόγο, κατά τη διάρκεια των προγενεστέρων της ανακοινώσεως αυτής ετών, δηλαδή, μεταξύ άλλων, το 1997 και το 1998.

70 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε κατ' ουσίαν, επανειλημμένα, ότι οι πληροφορίες και οι εξηγήσεις που προσκόμισε, μεταξύ άλλων, η ΑΚΖΟ και η Atochem/Atofina δεν είναι αξιόπιστες εφόσον οι εταιρίες αυτές ζητούσαν προς όφελός τους την εφαρμογή της ανακοινώσεως περί επεικειάς και είχαν, συναφώς, βέβαιο συμφέρον να καταθέσουν κατά της προσφεύγουσας. Ωστόσο, μολονότι επικρατεί γενικώς κάποια δυσπιστία ως προς τις εκούσιες καταθέσεις των κυρίων συμμετεχουσών σε παράνομη σύμπραξη, ενόψει της δυνατότητας ότι οι συμμετέχουσες αυτές έχουν την τάση να ελαχιστοποιούν τη σημασία της συμβολής τους στην παράβαση και να μεγιστοποιούν τη συμβολή των άλλων (βλ. αιτιολογική σκέψη 278 της προσβαλλομένης αποφάσεως), παρ' όλ' αυτά το επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν ανταποκρίνεται στην εγγενή λογική της διαδικασίας της ανακοινώσεως περί επεικειάς. Πράγματι, το γεγονός ότι ζήτησαν υπέρ αυτών την εφαρμογή της ανακοινώσεως περί επεικειάς για να επιτύχουν μείωση του προστίμου δεν δημιουργεί οπωσδήποτε παρότρυνση να προσκομίσουν παραποιημένα αποδεικτικά στοιχεία ως προς τις λοιπές συμμετέχουσες στην επίμαχη σύμπραξη. Πράγματι, κάθε προσπάθεια να παραπλανηθεί η Επιτροπή μπορεί να διακυβεύσει την ειλικρίνεια καθώς και την πληρότητα της συνεργασίας του αιτούντος και, κατά συνέπεια, να θέσει σε κίνδυνο τη δυνατότητά του να αντλήσει υπέρ αυτού πλήρες όφελος από την ανακοίνωση περί επεικειάς. Κατά συνέπεια, λαμβανομένων υπόψη της σημασίας και του αριθμού των συγκλινουσών ενδείξεων που στηρίζουν τη λυσιτέλεια των δηλώσεων της ΑΚΖΟ και της Atochem/Atofina, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το παρόν επιχείρημα της προσφεύγουσας.

- 71 Κατόπιν των προηγούμενων, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή διέθετε επαρκείς ενδείξεις δικαιολογούσες την εκτίμηση που περιλαμβάνεται στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι η ισπανική υποσυμφωνία λειτουργούσε, εν πάση περιπτώσει, μέχρι το τέλος Μαρτίου του 1997, τούτο δε με την, τουλάχιστον έμμεση, συμμετοχή της προσφεύγουσας. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν ήταν σε θέση να αμφισβητήσει συγκεκριμένα, βάσει πραγματικών στοιχείων, τις ενδείξεις αυτές για να διακυβεύσει την αποδεικτική τους ισχύ, ούτε να δώσει πειστικές εναλλακτικές διευκρινίσεις για την ύπαρξή τους, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της νομολογίας. Εντούτοις, λαμβανομένης υπόψη της αποδείξεως από την Επιτροπή των προαναφερθέντων πραγματικών στοιχείων προς στήριξη της συνεχιζόμενης συμμετοχής της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία πέραν της 20ής Μαρτίου 1997, εναπόκειται στην προσφεύγουσα να προσκομίσει εξήγηση ή εναλλακτική αιτιολογία δυνάμενη να αντικρούσει την δοθείσα στις ενδείξεις αυτές ερμηνεία, ελλείψει της οποίας επιτρέπεται να συναχθεί ότι η Επιτροπή προσκόμισε την απόδειξη (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα στη σκέψη 50 ανωτέρω απόφαση Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 79), το βάρος της οποίας είχε.
- 72 Επομένως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι διαπιστώσεις της Επιτροπής που περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, στις αιτιολογικές σκέψεις 257 έως 261 της προσβαλλομένης απόφασης, καθόσον αφορούν τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία, τουλάχιστον μέχρι το τέλος Μαρτίου του 1997, δεν είναι προδήλως εσφαλμένες ή παράνομες. Λαμβανομένης υπόψη της αποδειχθείσας εξακολούθησης της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία, τουλάχιστον, μέχρι τις 20 Μαρτίου 1997, δεν είχε παραγραφεί το δικαίωμα της Επιτροπής προς δίωξη της προσφεύγουσας προς επιβολή προστίμου βάσει του άρθρου 81 ΕΚ.
- 73 Επομένως, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν παραβίασε τα κριτήρια που διέπουν την παραγραφή των άρθρων 1 και 2 του κανονισμού περί παραγραφής.
- 74 Προκύπτει εξάλλου ότι δεν χρειάζεται να εκτιμηθεί το βάσιμο των λοιπών αιτιάσεων που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του λόγου αυτού, δηλαδή των

αιτιάσεων σχετικά με την έλλειψη γνώσεως από την προσφεύγουσα της κύριας συμφωνίας και τη σχέση μεταξύ της συμφωνίας αυτής και της ισπανικής υποσυμφωνίας και την ακριβή ημερομηνία διακοπής της προθεσμίας παραγραφής.

- 75 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί της προβαλλομένης δυσμενούς διακρίσεως της προσφεύγουσας σε σχέση με την Pergan

- 76 Όσον αφορά το επικουρικό επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι αποτέλεσε αντικείμενο δυσμενούς μεταχειρίσεως σε σχέση με την εταιρία Pergan, ως προς την οποία η Επιτροπή αναγνώρισε την παρέλευση της προθεσμίας παραγραφής παρά το γεγονός ότι η εταιρία αυτή βρισκόταν σε παρεμφερή θέση με την προσφεύγουσα, διακρίνονται δύο υποθετικές περιπτώσεις, ήτοι, πρώτον, ότι είναι ενδεχομένως παράνομη και, δεύτερον, ότι είναι ενδεχομένως νόμιμη η προσέγγιση της Επιτροπής έναντι της Pergan.

- 77 Ως προς την πρώτη υποθετική περίπτωση, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή εσφαλμένως εφάρμοσε τα κριτήρια που διέπουν την παραγραφή ως προς την Pergan, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η παρανομία αυτή, επί της οποίας δεν έλαβε θέση το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να συνεπάγεται το βάσιμο της προσφυγής ακυρώσεως της προσφεύγουσας. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η τήρηση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως πρέπει να συμβιβάζεται με την τήρηση της αρχής της νομιμότητας, σύμφωνα με την οποία κανείς δεν μπορεί να επικαλεστεί προς όφελός του την παράνομη πράξη που διαπράχθηκε υπέρ τρίτου (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 1985, 134/84, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1985, σ. 2225, σκέψη 14^α αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-327/94, SCA Holding κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1373, σκέψη 160, και της 20ής Μαρτίου 2002,

T-23/99, LR AF 1998 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1705, σκέψη 367). Πράγματι, ενδεχόμενη παρανομία διαπραχθείσα σε βάρος άλλης επιχειρήσεως, η οποία δεν μετέχει στην παρούσα διαδικασία, δεν μπορεί να οδηγήσει το Πρωτοδικείο να διαπιστώσει δυσμενή διάκριση και, κατά συνέπεια, παρανομία σε βάρος της προσφεύγουσας. Η προσέγγιση αυτή αντιστοιχεί στη θέσπιση της αρχής της «ίσης μεταχειρίσεως στην παρανομία» και στην υποχρέωση της Επιτροπής, εν προκειμένω, να αγνοήσει τα αποδεικτικά στοιχεία που διαθέτει για την επιβολή κυρώσεων σε επιχείρηση που διέπραξε αξιόποινη παράβαση, για τον λόγο και μόνον ότι άλλη επιχείρηση που βρίσκεται ενδεχομένως σε παρεμφερή θέση παρανόμως διέλαθε της επιβολής της κυρώσεως αυτής. Εξάλλου, προκύπτει περαιτέρω σαφώς από τη νομολογία σχετικά με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ότι, όταν μια επιχείρηση παρέβη με τη συμπεριφορά της το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, δεν μπορεί να αποφύγει την επιβολή κυρώσεως για τον λόγο ότι σε άλλους επιχειρηματίες δεν έχει επιβληθεί κανένα πρόστιμο, εφόσον μάλιστα, όπως εν προκειμένω, η περίπτωση των επιχειρηματιών αυτών δεν έχει καν υποβληθεί στην κρίση του κοινοτικού δικαστή (απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1993, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1307, σκέψη 197, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Δεκεμβρίου 2003, T-5/00 και T-6/00, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied και Technische Unie κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-5761, σκέψη 430).

- 78 Όσον αφορά τη δεύτερη υποθετική περίπτωση ότι οι κρίσεις της Επιτροπής σχετικά με την Pergan δεν είναι παράνομες —ιδίως εξαιτίας της παραγραφής λόγω ελλείψεως επαρκών αποδεικτικών στοιχείων όσον αφορά τη συνεχιζόμενη συμμετοχή της επιχείρησης αυτής στην παράβαση—, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι ζήτημα ενδεχόμενης δυσμενούς διακρίσεως δεν ανακύπτει. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι προσβολή της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως υπάρχει μόνον όταν παρόμοιες καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά τρόπο διαφορετικό ή διαφορετικές καταστάσεις αντιμετωπίζονται καθ' όμοιο τρόπο, εκτός αν μια τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. την προαναφερθείσα στη σκέψη 77 ανωτέρω απόφαση Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied και Technische Unie κατά Επιτροπής, σκέψη 428 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ωστόσο, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, σε αντίθεση με την κατάσταση της Pergan στη δεύτερη υποθετική περίπτωση, η Επιτροπή διέθετε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για να κρίνει τη συνεχιζόμενη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην παράβαση και να της επιβάλει κυρώσεις κατ' εφαρμογήν του άρθρου 81 ΕΚ (βλ. σκέψεις 50 έως 72 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η Επιτροπή νομίμως μπορούσε να θεωρήσει ότι η κατάσταση της προσφεύγουσας και της Pergan δεν ήταν παρεμφερείς λόγω της υπάρξεως ή της ελλείψεως αποδεικτικών στοιχείων όσον αφορά τη διάρκεια της αντίστοιχης συμμετοχής των επιχειρήσεων αυτών στην παράβαση.

79 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα που αντλείται από τη δυσμενή διάκριση σε βάρος της προσφεύγουσας δεν μπορεί να γίνει δεκτό σε καμία από τις προαναφερθείσες περιπτώσεις.

Επί των αιτήσεων λήψεως μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων

80 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι αιτήσεις της προσφεύγουσας να εξεταστούν μάρτυρες και να υποχρεωθεί η Επιτροπή να προσκομίσει ορισμένα απόρρητα έγγραφα από τον φάκελο εξετάσεως της υποθέσεως είναι προδήλως απαράδεκτα και αβάσιμα. Αφενός, οι εν λόγω αιτήσεις δεν έχουν την απαιτούμενη ακρίβεια ως προς τα πραγματικά στοιχεία και τα έγγραφα που μπορούν λυσιτελώς να αποτελέσουν το αντικείμενο τέτοιων μέτρων βάσει του άρθρου 64, παράγραφος 3, στοιχείο δ', και του άρθρου 65, στοιχεία β' και γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 68, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου για να είναι παραδεκτές. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο λυσιτελές στοιχείο δυνάμενο να εξηγήσει κατά τί οι μαρτυρικές καταθέσεις και τα εν λόγω έγγραφα μπορούν να έχουν ενδιαφέρον για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς. Αφετέρου, λαμβανομένων υπόψη των γραπτών υπομνημάτων των διαδίκων, των εγγράφων που έχουν τεθεί στον φάκελο της υποθέσεως και των αποτελεσμάτων της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι έχει αρκούντως ενημερωθεί ώστε να αποφανθεί επί της παρούσας διαφοράς.

81 Συνεπώς, οι αιτήσεις λήψεως μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων που προέβαλε η προσφεύγουσα πρέπει να απορριφθούν.

82 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η προσφυγή της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί, στο σύνολό της, ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 83 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της καθής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Jaeger

Azizi

Cremona

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Νοεμβρίου 2006.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

E. Coulon

M. Jaeger

Πίνακας περιεχομένων

Νομικό πλαίσιο	II - 4447
Ιστορικό της διαφοράς	II - 4449
Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	II - 4451
Σκεπτικό	II - 4453
1. Περί του παραδεκτού των αιτήσεων περί ακυρώσεως των άρθρων 1 και 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως	II - 4453
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 4453
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 4454
2. Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή των κανόνων περί παραγραφής	II - 4456
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 4456
Προκαταρκτική παρατήρηση	II - 4456
Περί της γνώσης της κύριας συμφωνίας από την προσφεύγουσα	II - 4456
Περί της λήξεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία	II - 4458
Περί της ενάρξεως της προθεσμίας παραγραφής	II - 4461
Περί των αιτήσεων για τη λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων	II - 4464
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 4464
Προκαταρκτικές παρατηρήσεις	II - 4464
Επί της ημερομηνίας παύσεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία	II - 4466
— Επί της κατανομής του βάρους αποδείξεως μεταξύ της προσφεύγουσας και της Επιτροπής	II - 4466

PERÓXIDOS ORGÁNICOS κατά ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

- Επί της αποδεικτικής ισχύος των στοιχείων επί των οποίων η Επιτροπή στηρίζει την εκτίμηση ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας στην ισπανική υποσυμφωνία διήρκεσε τουλάχιστον μέχρι τις 20 Μαρτίου 1997 II - 4468

- Επί των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας όσον αφορά το ότι δεν αποδείχτηκε η συμμετοχή της στην παράβαση τουλάχιστον μέχρι τις 20 Μαρτίου 1997 II - 4471

- Επί της προβαλλομένης δυσμενούς διακρίσεως της προσφεύγουσας σε σχέση με την Pergan II - 4476

- Επί των αιτήσεων λήψεως μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων II - 4478

- Επί των δικαστικών εξόδων II - 4479